

WIJSHEIDSSPREUK 15

Opnieuw sluit Franciscus aan bij een zaligspreking van Jezus en wel over de vredebrengers. Terecht heeft men Franciscus een man van vrede genoemd. In zijn Testament zal hij ervan getuigen, dat 'de Heer hem een groet heeft geopenbaard: wij moeten zeggen: 'De Heer geve je vrede'.

*Gelukkig wie vredelievend zijn,
want zij zullen kinderen van God
genoemd worden. (Mt 5,9)*

In zijn leven is Franciscus meermaals geconfronteerd geweest met vijandschap, twist, oorlog en tweedracht. Hij had zijn deelname aan de veldslag tussen Assisi en Perugia bij Collestrada in 1202 moeten bekopen met een gevangenschap. En zijn droom om ridder te worden verdampte in de droom in Spoleto. Met oorlog en geweld bereik je geen vrede. Vrede had hij wel ervaren in de vreemde ontmoeting met die melaatse en in de stilte van de San Damiano-kapel had een vriendelijke stem hem aangesproken.

Zo had de Heer zelf hem op het spoor van de vrede gezet. Zijn broeders zond hij op weg als vredesgezanten. Hij werd erbij geroepen of ging zelf proberen de vrede te herstellen. Daarom ging hij niet met het kruisvaardersleger, maar op eigen gelegenheid naar de sultan van Damiate om tot een vredesakkoord te komen. Hij is er niet in geslaagd maar de overgeleverde verhalen van deze ontmoeting zeggen ons wel dat hij vriendelijk door de sultan is ontvangen. In het grote conflict waarin de bisschop van Assisi met de burgemeester terecht kwam, trad hij als verzoener op en hij bracht de rust en de vrede in zijn stad



terug. Franciscus was een vredebrenger omdat hij zelf een vredevolle mens was geworden.

*Zij zijn echt vredelievend
die bij alles wat zij in deze wereld te lijden hebben,
omwille van de liefde van onze Heer Jezus Christus
in gemoed en lichaam de vrede bewaren.*

Wie een boodschap van vrede verkondigt, moet er zelf ook naar leven en de vrede in zijn hart bewaren. Tot welk een diepe vrede van hart Franciscus was gekomen, vertelt ons het gesprek dat Franciscus heeft met broeder Leo, wanneer ze samen op weg zijn in de barre winterkou van Perugia naar Portiuncula, een gesprek over de ware vreugde. In deze vijftiende wijsheidsspreuk schrijft hij uit wat het inhoudt om een vredelievende mens te zijn.

Wanneer ben je zelf een mens van vrede? Voor Franciscus is er maar één criterium: als je de vrede in je hart bewaart in omstandigheden waar je sterk onder te lijden hebt. Het gaat om het verduren en verdragen in geduld en nederigheid van al wat tot frustratie leidt in je leven. Dit verduren omvat je hele persoon, je gemoed en je lichamelijke gesteltnis. Zo'n vrede kan de wereld je niet geven, naar het woord van Jezus. Een broeder kan die vrede van hart niet zelf bemachtigen. Ze wordt hem gegeven 'omwille van de liefde van onze Heer Jezus'.

Dit vredesprogramma van Franciscus is meer dan alleen een woord van vrede spreken. Het houdt allereerst in dat men zelf tot vrede is gekomen. Pas dan zal de vredesboodschap geen loos bericht zijn, maar een werkelijke oproep vanuit een eigen beleving en innerlijke gesteltnis. Franciscus had begrepen dat de echte vrede ontspringt aan een gelouterd hart dat de vuurproef van de beproeving heeft doorstaan. Iemand wiens hart gelouterd is, mag naar waarheid zeggen en schrijven: 'Vrede en alle goeds'.

Klaas Blijlevens, ofmcap